

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2610/2019
30.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Илић, адвокат из ..., против тужене „Комерцијалне банке“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Зоран Пешић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1669/18 од 12.03.2019. године, у седници одржаној 30.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1669/18 од 12.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу П1 489/17 од 19.04.2018. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено решење тужене број ... од ...2016. године, о отказу уговора о раду тужиоцу, као незаконито и обавезана тужена да тужиоца врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 157.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1669/18 од 12.03.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреда из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене на основу уговора о раду број ... од ...2016. године и пратећих анекса, на пословима ... експозитуре у Решењем тужене од 14.07.2016. године, отказан му је уговор о раду због повреда радне обавезе предвиђене чланом 12. став 1. алинеја 4. Анекса уговора о раду. Тужиоцу је стављено на терет да је у периоду од 10.05.2016. године до 12.05.2016. године, у различитим интервалима, више пута приступао партијама текућих рачуна клијената тужене банке и то ДОО „ББ“ из ... и ДОО „ВВ“ из ... на молбу трећих лица, а не због пословних потреба. Из исказа саслушаних сведока и тужиоца као парничне странке произлази да је уобичајена пракса која се примењивала у пословању службеника код тужене да се прати стање на рачунима клијената без посебне дозволе, с тим што наведени подаци нису смели да се саопштавају трећем лицу, јер представљају банкарску тајну. У конкретном случају тужилац јесте извршио увид у два рачуна наведених клијената, али податке о стању на рачунима није саопштио трећим лицима.

Нижестепени судови су закључили да саопштавање података са рачуна клијената који представљају банкарску тајну, трећем лицу, јесте повреда радне дужности, али да у конкретном случају тужена није доказала да је такве податке до којих је тужилац дошао у редовном раду, на уобичајен начин, пренео трећим лицима, јер само би такво поступање проузроковало штетне последице за тужену и представљало повреду радне обавезе тужиоца као запосленог и могло бити разлог за отказ уговора о раду. Такође, за повреду радне обавезе потребна је и кривица запосленог за предузету противправну радњу, а што у конкретном случају код тужиоца није постојало, имајући у виду да је он свој посао обављао на уобичајени начин и без намере да износи податке који представљају банкарску тајну, јер тужилац након упитовања стања, податке са рачуна клијената није никоме саопштио.

Код овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд је оценио да су правилно нижестепени судови применили материјално право и решење о отказу уговора о раду поништили као незаконито.

Наиме, одредбом члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр.24/05...75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду.

У конкретном случају тужилац је приступио рачунима поменутих клијената без њиховог присуства и без њиховог знања, али је то била уобичајена пракса у раду службеника банке, с обзиром да су то радили и други запослени рапорјеђени на истим или сличним пословима као и тужилац, односно приступали су рачунима клијената и проверавали стања и оваква пракса се код тужене примењивала у дужем временском периоду. Међутим, супротно наводима ревизије, у поступању тужиоца приликом приступа рачунима није дошло до повреде радне дужности, јер је изостало најбитније, а то је његова намера да податке до којих је дошао саопшти трећим лицима, у ком случају нема ни кривице тужиоца која представља основ одговорности запосленог за повреду радне обавезе. Ово из разлога што запослени одговара за повреду радне обавезе само ако се у поступку који претходи доношењу отказа уговора о раду, утврди његова кривица за учињену повреду радне обавезе, а у конкретном случају тужена није доказала кривицу тужиоца.

С обзиром на претходно, а супротно наводима ревизије, радње тужиоца као запосленог биле су уобичајене, а одсуство кривице која је неопходан услов да би дошло до повреде радне обавезе чине наведено побијано решење банке у материјалноправном смислу незаконито, како су правилно закључили и нижестепени судови.

Осталим наводима ревизије се оспорава утврђено чињенично стање што не може бити ревизијски навод према одредби члана 407. став 2. ЗПП, па је Врховни касациони суд применом члана 414. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић